

De Zijpenberg geeft in zijn naam alweer een mededeeling over den bodem, toestand. Zijp of ziep beteekent bron, dus „bronnenberg” en werkelijk, hij doet zijn naam eer aan, want overal borrelt het water op. In de buurt van Arnhem vinden wij ook Zijpendal en werkelijk is dat landgoed ook een echt bronnendal.

Op de Potjes bevinden wij ons in het hartje van mijn Neêrlands Thüringen.

Arnhem.

D. J. VAN DER VEN.

(Wordt vervolgd).

IETS OVER DE RINGSLANG.

APRIL jl. ontving ik uit Frederiksoord een ringslang ten geschenke voor mijn terrarium, dat tot groot genoegen van de leerlingen een plaatsje in het schoollokaal heeft verkregen. Spoedig was de hier onbekende gast in gezelschap van de kikvorschen in zijn goed ingericht verblijf overgebracht. Eerst zeer traag in hare bewegingen, misschien ook wat pijnlijk door de verwondingen haar bij de vangst toegebracht, vonden de leerlingen weinig plezier in de slang. Toen het weer wat zoeler werd, kwam er wat meer beweging. Met fraaie kronkelingen schoot ze tusschen de planten of bewoog ze zich om de dikke boomtakken. Bij nadering van de leerlingen werd de aanvalshouding aangenomen, het tongetje was voortdurend in beweging en met geweldig gesis kon ze soms met den kop tegen het groote ruit stooten, zoodat de jongens van schrik achterwaarts bogen.

Bij de les in natuurlijke historie werd natuurlijk de ringslang uitvoerig behandeld. Omdat ik wel meer ringslangen had gehad vertelde ik er bij van mijn eigen ervaringen, die vrij goed klopten met hetgeen daarover geschreven staat in de verschillende jaargangen van *D. L. N.* »Een slangenmaal« (zie bl. 37 1e jaarg.) werd voorgelezen en ik voegde er bij, dat alles werkelijk zoo geschiedt, maar dat mijne vorige slang wel een paar uur werk had om zoo'n kikvorsch geheel naar binnen te werken. Dit was dus geheel in strijd met hetgeen op pag. 64 van de 4de jaargang door Dr. Oudemans wordt beweerd.

Men kan begrijpen dat er door de leerlingen op zoo'n interessant slangenmaal werd gewacht. Kikvorschen kwamen er genoeg, niettegenstaande ze hier door den poulier tegen 1 cent per stuk worden opgekocht om verzonden te worden naar België en Frankrijk. Maar... de kikkers bleven vrij rondhuppelen en de ringslang scheen wel het voornemen te hebben zich te laten verhongeren, zooals ook wel vaak beweerd wordt van volwassen ex. Dit was eene teleurstelling, maar wat daaraan te doen! Daar brengen de jongens mij 28 Mei eene kleine pad in school. Na het fraaie diertje goed te hebben laten bezien, wordt de pad in het terrarium gelaten. Het beestje zal geen kwaad overkomen, »want een slang eet geen pad; ze zou er niet naar talen«. (Zie pag. 65 jaarg. 4.) Dit strookte volkomen met eigen waarnemingen.

Het is vreemd maar waar; denzelfden morgen, de leerlingen hadden de school juist verlaten, zagen we nog precies de achterpooten van het arme dier in den bek van de slang verdwijnen. Op den 8sten Juni werden er weer twee padden binnengebracht en binnen den tijd van 10 minuten was de dikste tot groote verbazing van alle leerlingen, die zich rondom het terrarium verdrongen om dit slangenmaal aan te zien, geheel verdwenen. Het arme dier was bij de achterpooten gegrepen en vervolgens langzaam (?) maar zeker naar binnengewerkt. Het ontbrak niet aan uitroepen van afschuw en medelijden, maar die worden altijd geuit, als men zoo iets moet aanzien. Alweer is er een pad verdwenen en de verdikking van het slangenlijf wijst duidelijk de plaats aan, waar het nuttige diertje verteerd wordt. De kikkers huppen echter vrij rond, onze slang taalt er niet naar. Geachte lezers, ik gevoelde mij verplicht dit bijzondere geval in ons tijdschrift mede te deelen. Vele lezers hebben misschien geheel andere ervaringen opgedaan, maar voor mij en mijne leerlingen is het eene waarheid: De ringslang eet *wel* padden.

Workum.

J. BOONSTRA.